

въ „Падината“: горната нарече на Рашко, долната — на Иля.

— Тъй, по-слабата за мене, ха? — отвърна Рашко.

— Ама, ти . . . ти вземашъ на стърнището по-силна нива отъ баща си, де!

Двамата братя замълчаха.

На стареца му олекна, че свърши една работа, която отъ години му задява главата, безъ да се реши да я изпълни, и самодоволень прибави:

— Отъ утре всѣки да си знае своето. Впрѣгайте волове и, щомъ се съмне, идете и угарисайте по братски и дветѣ.

Илю, доволенъ отъ бащина поведя, и не мислѣше дали нему се падаха по-слаби ниви. Той знаеше, че баща му право е присъдилъ. И спокоенъ се прибра за сънъ. А Рашко, недоволенъ, че слабата нива въ „Падината“ остава за него, разгнѣвенъ се оттегли за спане; а сънътъ бѣгаше отъ очитѣ му.

Угасиха свѣщъта; засумтѣха всички вкѣщи; превилъ лекъ сънъ; само Рашка не го побира на легло. Обръща се ту на една, ту на друга страна, пухка, сякашъ трънъ му е влѣзълъ въ душата и току отсѣче:

. . . — Нека идемъ утре на „Падината“, ще го изиграя. Азъ нѣма да отстъпя нивата подъ пѣтя! И като мисли, мисли, доде му на умъ да разбуди баща си и да му каже, че отъ такава дѣлба не е доволенъ, ала, познавайки баща си, нѣма сила да го

стори. Макаръ че баща имъ разпредѣли нивята — хвана го гнѣвъ на брата му.

Преваля нощъ; първи пѣтли пропѣха, а гърди отъ гнѣвъ не стихватъ, та сънъ да го привие. И колкото повече се смислѣше за нивата въ „Падината“ — нѣщо като че го задъхва. Неволно стискаше песница, готовъ да се сбие съ нѣкого, прискрѣцваше съ зѣби, сякашъ нѣкому се заканва; сърдцето му бие, изъ гърди да изхвъркне.

И до съмване не мигна.

А когато баща имъ се обади, че е време да ставатъ, Рашко погледна брата си съ крѣвясали очи.

Запегнаха въ кола волове, на товариха ралото и, на портата Илю се прекръсти; а Рашко сърдито смушка съ остена волове, безъ чело съ крѣстъ да осѣни.

Бащата съпроводи синове до вратника и, като имъ пожела добра работа, завърна се на чардака, загледанъ подиръ тѣхъ.

Не му се харесва Рашко на трѣгване. Той си спомняше: Илю впрегна волове, както подобава на добъръ стопанинъ, а Рашко още отъ вратната ги смушка, като душманинъ!

— Майчичка! — въздѣхна бащата. И тя за нищо и никакво тъй се дърпа.

И, когато колата се затули задъ църквата, той се загледа по двора. Предъ трема, стоварени цѣлъ купъ небѣлени кочани отъ царевица чака тлъка, да се избѣли: по-нататъкъ — купчина тикви,